

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 293/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť A. H., B., zastúpeného advokátkou JUDr. A. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 271/2012, ako aj namietaného porušenia čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného v čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv zaručených v čl. 3, čl. 16 a čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa v bližšie neoznačenom konaní Okresného súdu Bratislava III a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2013 doručená sťažnosť A. H., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 271/2012, ako aj namietaného porušenia čl. 19 ods. 2 ústavy, práva zaručeného v čl. 8 dohovoru a práv zaručených v čl. 3, čl. 16 a čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa v bližšie neoznačenom konaní Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 72/2011 konal okresný súd o návrhu sťažovateľa na rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k trom maloletým deťom pochádzajúcim z manželstva na čas po rozvode. Potom, ako okresný súd rozsudkom č. k. 21 C 72/2011-100 zo 6. marca 2012 návrh sťažovateľa v celom rozsahu zamietol, sa v dôsledku sťažovateľom podaného odvolania (18. mája 2012) vec nachádza na krajskom súde, ktorý o odvolaní sťažovateľa koná pod sp. zn. 5 Co 271/2012. Podľa sťažovateľa krajský súd v tejto jeho veci koná so zbytočnými a neodôvodnenými prietahmi, čím sa predlžuje konanie v tejto veci a neustále sa prehĺbuje stav jeho právnej neistoty, ktorá je citeľná o to viac, že medzičasom matka maloletých, ktorá je aj občianskou Egyptskej arabskej republiky, v dňoch 12. apríla 2012 až 16. apríla 2012 odviedla maloletých bez súhlasu a vedomia sťažovateľa do Egypta a sťažovateľ s nimi nemá od tej doby takmer žiadny kontakt a má obavy o osud maloletých.

V súvislosti s postupom krajského súdu sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Dňa 9. 5. 2012 bol PZ sťažovateľa doručený rozsudok OS BA III č. k. 21 C/72/2011-100 IČS:1311204912 zo dňa 6. 3. 2012.

Dňa 18. 5. 2012 podal sťažovateľ/navrhovateľ odvolanie proti predmetnému rozsudku. Odvolací súd - Krajský súd v Bratislave vedie odvolacie konanie pod č. k. 5 Co 271/2012. Do dnešného dňa vo veci nerozhodol. ...

Krajský súd v Bratislave je odo dňa 18.5.2012 nečinný. K prietahom nedochádza v dôsledku zložitosti veci ani správania sa sťažovateľa, ale predovšetkým v dôsledku postupu súdu.

Z dôvodu neúmerne zdĺhavého postupu Krajského súdu v Bratislave trpí sťažovateľ pocitmi márnosti a nespravodlivosti sprevádzajúcimi porušovanie jeho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov uvedomujúc si, že toto porušovanie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov nie je možné dostatočne vykompenzovať len konštatovaním porušenia jeho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov. Navyiac absentuje úkon súdu smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas súdneho konania o rozvod manželstva a s tým spojenú úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva nachádza. “

Okrem uvedeného sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 19 ods. 2 ústavy, práva zaručeného v čl. 8 dohovoru, ako aj práv zaručených v čl. 3, čl. 16 a čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa v petite sťažnosti bližšie neoznačenom konaní okresného súdu, pričom svoju sťažnosť v tejto časti odôvodnil takto:

«Okresný súd Bratislava III prijal dňa 11. 3. 2011 pod spis. zn. 38 P/65/2011 návrh na začatie konania označený ako „Návrh otca na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností pre maloletých na čas do rozvodu“. ...

Sťažovateľ/otec dňa 2. 4. 2012 podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia na zverenie detí do osobnej starostlivosti otca, ktorému konajúci súd vyhovel dňa 11. 4. 2012 a hoci matka proti tomuto uzneseniu podala odvolanie, Krajský súd v Bratislave uznesenie súdu prvého potvrdil uznesením zo dňa 4. 7. 2012 č. k. 11 CoP 293/2012, IČS: 1311202869. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 31. 7. 2012. ...

Po poslednom súdnom pojednávaní v rozvodovom konaní č. k. 21 C 772/2011 dňa 6. 3. 2012, kedy bol návrh na rozvod zamietnutý, matka detí oznámila sťažovateľovi, že deti potrebujú zmenu a že im naplánovala cestu do Španielska. S týmto sťažovateľ nesúhlasil a výslovne odmietol, aby deti opustili Slovensko bez jeho súhlasu. Konanie matky vyústilo do nedovoleného odchodu so všetkými 3 deťmi na vtedy neznáme miesto v dňoch 12. 4. až 16. 4. 2012. S týmto konaním matky sťažovateľ nesúhlasil. Konanie matky považoval sťažovateľ za nelegitímne a bezdôvodné a v rozpore s rodičovskou dohodou o tom, že deti budú vychovávané na Slovensku, budú tu žiť a navštevovať školy na Slovensku. Matka v mesiaci apríl 2012 premiestnila maloleté deti do Egypta, mimo krajinu ich obvyklého

pobytu, protiprávne, čím bolo porušené právo otca na starostlivosť o maloleté deti. Matka sa na Slovensko vrátiť nechce a rovnako nechce vrátiť deti. ...

Je zrejmé, že Okresný súd Bratislava III nezabezpečil v konaní vedenom pod č. k.: 38 P/65/2011 riadnu ochranu podľa Článku 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý stanovuje všeobecnú povinnosť zaistiť blaho dieťaťa všetkými vhodnými prostriedkami. Obsahom citovaných ustanovení je pozitívny záväzok štátu urobiť opatrenia, prostredníctvom ktorých sa každému dieťaťu zabezpečí možnosť uplatniť svoje práva zaručené Dohovorom o právach dieťaťa. V tejto súvislosti sťažovateľ argumentuje tým, že s prihliadnutím na okolnosti prípadu Okresnému súdu Bratislava III nebránilo nič v tom, aby o jeho návrhu bolo právoplatne rozhodnuté ešte pred uplynutím lehoty, počas ktorej žiadal o nariadenie predbežného opatrenia, o to viac aj z dôvodu, že Občiansky súdny poriadok pre rozhodovanie v takýchto veciach stanovuje zákonnú lehotu. Dlhotrvajúca absencia výchovného pôsobenia sťažovateľa/otca vytvára pre deti veľmi nevhodnú, škodlivú a rizikovú bázu pre ich ďalší psychický vývin.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 271/2012 porušil základné právo sťažovateľa A. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 271/2012 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľovi A. H. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 150 000 EUR (slovom stopäťdesiat tisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

2/ Okresný súd Bratislava III porušil základné ľudské práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj práva priznaného čl. 3, 16, 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa a v čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3/ Sťažovateľovi A. H. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 327,31 EUR vrátane DPH na bankový účet právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Predmetom konania ústavného súdu je v prvom rade sťažovateľom namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to konkrétne jeho atribútu spočívajúceho v záruke na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 271/2012.

V rámci predbežného prerokovania veci ústavný súd najprv skúmal, či v súvislosti s napádaným odvolacím konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 271/2012 sťažovateľ využil všetky jemu dostupné prostriedky, ktoré v zmysle svojej judikatúry ústavný súd považuje za účinné prostriedky nápravy namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

Špecifickosť sťažnosti podanej ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy totiž spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že za takýto účinný prostriedok nápravy, ktorého využitie predchádza podaniu sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, považuje sťažnosť na prieťahy v konaní adresovanú predsedovi všeobecného súdu [podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“)]. V tejto súvislosti ústavný súd už viackrát rozhodol (napr. I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prieťahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorej predmetom je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, koná iba za predpokladu, že sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o súdoch (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), avšak ich využitím nedosiahol účinnú nápravu namietaného porušenia označených práv.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1 a § 116 ods. 1 písm. b) označeného zákona].

V konaní pred ústavným súdom však sťažovateľ (súc kvalifikovane právne zastúpený, pozn.) nepreukázal, že by na zjednanie nápravy ním tvrdených prietahov v postupe krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 271/2012 využil sťažnosť na prietahy adresovanú predsedovi krajského súdu, a tiež nepreukázal existenciu žiadnych dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), kvôli ktorým tak neučinil, resp. kvôli ktorým by mu nesplnenie tejto podmienky (t. j. podanie sťažnosti predsedovi všeobecného súdu pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, pozn.) bolo možné odpustiť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v tomto prípade nevyužitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mal sťažovateľ právo (sťažnosť na prietahy v konaní) podľa zákona o súdoch, je dôvodom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní pre jej neprípustnosť (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Aj napriek uvedeným záverom však ústavný súd v záujme materiálnoprávnej ochrany práv sťažovateľa, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade ide aj o maloleté deti, vyžiadal od krajského súdu informáciu o stave sťažovateľom napádaného konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 271/2012. Z listu krajského súdu sp. zn. Spr 3216/13 z 24. apríla 2013 ústavný súd zistil, že krajský súd v danej veci koná necelý rok, a to od 18. júna 2012, keď mu bola vec predložená, pričom 22. apríla 2013 (t. j. po viac ako 10 mesiacoch od začiatku konania, pozn.) krajský súd nariadil vo veci pojednávanie na 21. máj 2013, na ktorom krajský súd aj rozhodol, a to tak, že rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ústavný súd už konštatoval (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01), že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu (menej ako rok, pozn.) ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01, III. ÚS 199/02).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovel (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v tejto časti mohla byť sťažnosť sťažovateľa odmietnutá aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 8 dohovoru, ako aj čl. 3, čl. 16 a čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ústavný súd podotýka, že sťažovateľ aj napriek tomu, že je kvalifikovane právne zastúpený advokátkou, v petite sťažnosti (ktorým je ústavný súd viazaný, pozn.) neuviedol, či označené práva

namieta v príčinnej súvislosti s postupom alebo s rozhodnutím okresného súdu, a neuviedol ani to, v akom konkrétnom konaní k ich porušeniu malo dôjsť.

Ústavný súd však aj napriek uvedeným nedostatkom sťažnosti, v záujme vyhnúť sa prílišnému formalizmu pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa, ako aj v záujme zabezpečenia materiálnoprávnej ochrany práv sťažovateľa, najmä s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľom v sťažnosti označené konania sa týkajú maloletých detí, vychádzajúc z odôvodnenia sťažnosti, usúdil, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 P 65/2011. V označenom konaní sa sťažovateľ návrhom podaným okresnému súdu 11. marca 2011 domáhal úpravy rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu, pričom podaním podaným 2. apríla 2012 sa sťažovateľ domáhal v danej veci vydania predbežného opatrenia na zverenie mu maloletých do starostlivosti na čas do rozvodu. Okresný súd v danej veci vydal predbežné opatrenie 11. apríla 2012, ktorým maloletých zveril do starostlivosti sťažovateľa (otca maloletých, pozn.), ktoré bolo na základe odvolania matky maloletých potvrdené aj rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 11 CoP 293/2012 zo 4. júla 2012 (rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 31. júla 2012, pozn.).

Z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že v súvislosti s označeným konaním okresného súdu vedeným pod sp. zn. 38 P 65/2011 sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv v príčinnej súvislosti s postupom okresného súdu, ktorému sťažovateľ kladie za vinu, že včas nezabezpečil náležitú ochranu jeho maloletým deťom, kým boli ešte na Slovensku, t. j. ešte v čase pred ním podaným návrhom na nariadenie predbežného opatrenia.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd podotýka, že práva zaručené v čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 8 dohovoru a v čl. 3, čl. 16 a čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa garantujúce právo na rešpektovanie a nezasahovanie do súkromného a rodinného života, a tiež aj právo na zákonnú ochranu práv dieťaťa sťažovateľ dáva do príčinnej súvislosti, resp. ich namieta v spojitosti so zdĺhavým postupom okresného súdu v konaní o jeho návrhu na úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu, ktorú v tomto kontexte nie je možné akceptovať.

V prípade, ak sa sťažovateľ domnieva, že postup okresného súdu v označenom konaní bol vzhľadom na predmet konania neúmerne zdĺhavý, mohol a mal namietať porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v príčinnej súvislosti s týmto postupom okresného súdu (čo však kvalifikovane právne zastúpený sťažovateľ neurobil, pozn.), samozrejme, po predchádzajúcom vyčerpaní účinných prostriedkov nápravy v rámci kompetencií všeobecných súdov (sťažnosť na prietahy predsedovi okresného súdu, pozn.). Okrem toho v súvislosti s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa zdĺhavého postupu okresného súdu v čase do podania návrhu na vydanie predbežného opatrenia ústavný súd podotýka, že sťažovateľovi nič nebránilo, aby v prípade, ak mal záujem na zabezpečení čo najrýchlejšej úpravy práv k maloletým, mohol a mal podať návrh na vydanie predbežného opatrenia aj skôr, a dokonca ho mohol podať aj súčasne so samotným návrhom, ktorým konanie o úprave rodičovských práv k maloletým inicioval. Ved' napokon o jeho návrhu z 2. apríla 2012 na vydanie predbežného opatrenia okresný súd rozhodol promptne už po 9 dňoch, a to 11. apríla 2012.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd konštatuje, že v zmysle svojej judikatúry, podľa ktorej sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietne v prípade zistenia nedostatku príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením práva na jednej strane a označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci na strane druhej, predmetnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V prípade, ak by sťažovateľ namietaním označených práv tvrdil nezákonnosť rozhodnutia okresného súdu v ochrane poskytnutej maloletým deťom, bolo by potrebné jeho sťažnosť tiež odmietnuť, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, pretože sťažovateľ má možnosť domôcť sa zjednania nápravy, resp. preskúmania tohto rozhodnutia okresného súdu využitím riadneho opravného prostriedku v inštančnom postupe všeobecných súdov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2013